

Pieter de Hoochstraat 242

‘Hé, met mij. Ik krijg je niet te pakken, dus ik spreek het even in. Nou goed: we zien elkaar morgen. En nee, ik heb het haar nog niet verteld. Omdat ik denk dat ze me vermoordt. Maar ze moet het wel weten, vind ik. Dus. Zeg jij het maar.’

Ik liet een stilte vallen. ‘Carlijn, ik heb geen zin om uit ons huis getrapt te worden. Nou, bel me, love you.’

Ik fietste de tunnel in bij het Rijks. Mijn mobiel ging over. Ik drukte op mijn AirPods.

‘Hé schat, dat is snel, ik sprak net bij je in. Hoe is de conferentie? Carlijn...? Met wie spreek ik?’ Ik hoorde een zware ademhaling.

‘Goedemorgen, u spreekt met Bashili Varda, van de gemeente Amsterdam.’

Zijn stem klonk serieus, met een bijna ouderwetse dictie.

‘Spreek ik met Thomas Lefreu?’

‘Ja..., dat klopt. Sorry, ik had iemand anders verwacht.’

‘Oké... ter verificatie, mag ik uw geboortedatum?’

‘11 december 1984.’

En... u woont op de Pieter de Hoochstraat?’

‘Ja...waar gaat dit over.’

‘Om met de deur in huis te vallen...het adres waar u staat ingeschreven staat onder verdenking.’

Ik stapte af en zette mijn fiets aan de kant.

‘Wat bedoelt u, met onder verdenking?’

‘Daar wil mijn collega met u over spreken. Zou vanmiddag schikken?’

‘Ehh...dat kan denkkelijk wel, hoe laat?’ Ik ijsbeerde langs het hek van het Rijksmuseum en keek op mijn horloge.

‘Drie uur, bij u thuis, Pieter de Hoochstraat 242. Mijn collega, de heer Prinsen komt bij u langs, hij zal zich legitimeren.’

Ik hing op, mijn hoofd voelde warm.

‘Shit, shit, shit!!’ Een toerist keek geïrriteerd op van haar Lonely Planet gids. Ik belde Zaid, zijn telefoon ging over... ‘neem nou op, verdomme.’

De piep van de voicemail klonk hard. Ik sloeg machteloos op mijn fietsstuur.

‘Zaid, bel me terug zodra je dit hoort. Het is dringend!!’

Thuis ruimde ik de afwas in de machine. De boeken en oude kranten legde ik op twee keurige stapels naast de krabpaal van de kat. Ik haalde de handstofzuiger snel door de woonkamer.

Mijn telefoon ging weer. Op de achtergrond hoorde ik een tram klingelen.

‘Hai Thomas, what’s up?’

‘Blijf vanmiddag weg Zaid.’

‘Wat is er boss?’

‘We hebben controle van de gemeente, niet thuiskomen. Ik bel je. Doe voorzichtig.’

Ik ging zitten en sloeg op de keukentafel. Ik vervloekte Carlijn met haar übersociale inborst. En we zaten ook nog met onze huisbaas die Zaid naar binnen had zien gaan, en vragen begon te stellen. We hadden het haar moeten zeggen, en nu was het verdomme te laat.

De deurbel ging twee keer, kort en hard. Voor me stond een lange man met grijzige ogen. Zijn metalen bril zat scheef op zijn neus. Zijn hele voorkomen had de zuinige uitstraling van iemand die een lange en diepe recessie had doorgemaakt.

‘Hallo, komt u binnen, ik ben Thomas.’ Ik gaf hem een ellebooggroet. ‘Ja ja, zo moet dat tegenwoordig.’

‘Ferdinand Prinsen, buitengewoon opsporingsambtenaar van de Gemeente Amsterdam.’

Hij keek me aan alsof het Joegoslavië tribunaal van start ging, en ik in de beklaagdenbank stond. De foto op zijn legitimatie was smoezelig maar nog wel herkenbaar.

‘Gaat u zitten.’ Ik wees naar de antracietkleurige bank.

‘Nee dank u, ik blijf staan, mag ik even rondkijken?’

‘Waar gaat dit nu over?’

‘Dat vertel ik u zo...’

Hij keek in zijn papieren. ‘Er woont hier nóg iemand, toch?’

Ik knikte langzaam. ‘Eh...mijn vriendin, Carlijn Nieuwstadt.’ Ze zit in Damascus voor een UNHCR vluchtelingenconferentie.’

‘Mag ik even boven kijken?’ Met een voet stond hij al op de eerste trede. Ik knikte kort.

Boven hoorde ik een bekende piep, de deur van onze antieke kledingkast werd geopend.

Toen hij weer beneden was, keek hij om zich heen. Als een jachthond die beet had, liep hij naar de kelderdeur. Hij duwde de klink naar beneden. De deur zat op slot.

‘Waar gaat die naar toe?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat is opslag, daar staan alleen verhuisdozen en wat oude fietsen.’

‘Ik wil het toch graag zien.’

Hij zag mijn boze blik en opende zijn aktetas. Een officieel gestempeld document met de handtekening van burgemeester Halsema werd pontificaal voor mijn gezicht gehouden.

‘Openen, meneer Lefreu...alstublieft.’

Ik pakte de sleutel uit de keukenla. Ik rook mijn angstzweet.

‘Na vijf minuten kwam hij weer boven.

‘U heeft daar beneden nog een kamer. Met een bidkleed en een opengeslagen koran op het nachtkastje. Het lijkt of u onderdak biedt aan iemand, illegaal... mag ik aannemen?’

Ik draaide mijn hoofd weg en keek naar buiten.

Hij schraapte zijn keel. ‘Meneer Lefreu...?’ Het zonlicht viel op zijn gezicht. De grijze ogen werden bijna spookachtig wit.

Ik knikte langzaam.

‘Mijn missie... meneer Lefreu, is controleren waarom de elektriciteitsafname in dit blok huizen afwijkt van de norm. We denken dat er een wietplantage zit. Gelukkig niet in uw huis.’

Zijn gezicht had zachte trekken gekregen. De voordeur viel geruisloos achter hem dicht. Ik haalde diep adem.

Boven duwde ik met moeite de zware kledingkast weg.

Met een druk op de knop floepten de kweeklampen weer aan.